

DRÖMDIALOG

MEDLEMSBLAD FÖR DRÖMGRUPPSFORUM

Nr 2 1997

Klockaregården 5 november 1997

En ny drömhöst är här. Hoppas att ni medlemmar har många drömgruppsaktiviteter på gång, både som ledare och deltagare.

Ett mycket speciellt drömgruppsarbete skriver röntgenöverläkare Jan Masher om i detta nummer.

Av Monte finns en personlig och tankeväckande artikel:

"Omvandlingsprocessen i drömmar".

I augusti var det ett drömseminarium med Wendy Pannier i Fortuna, Öresund. Ingegerd Hanson berättar från detta.

Ett par påminnelser och information om en drömvecka på Bali finns även med.

En skön läskväll önskar

Red.

DRÖMGRUPP I SJUKHUSMILJÖ

Efter tre års deltagande i de drömkursveckor som varje sommar anordnas på Ljungskile folkhögskola i bl. a. Drömgruppsforums regi var det dags att försöka stå på egna ben. Detta sedan den tredje sommarkursen ägnats åt ledarutbildning.

Påtryckningar saknades inte att "starta eget". Personalen på min arbetsplats- röntgenavdelningen på Örnsköldsviks sjukhus- hade redan från början visat stort intresse för de här drömkurserna som jag varje år försvunnit iväg på. När det så framkom att jag också börjat delta i ledarutbildningen växte nyfikenheten ännu mer och jag fick många frågor om vad allt detta sysslade med drömmar egentligen innebär. Tanken låg då nära till hands att försöka bilda en drömgrupp här på sjukhusets röntgenavdelning om tillräckligt många var intresserade.

Till en börja med planerades en informationsträff på lunchtid som alla, ett 40-tal personer inbjöds till. Intresset visade sig så stort att två informationsmöten med vardera 10-12 deltagare måste ordnas så att alla som ville skulle ha möjlighet att vara med. Sammanlagt deltog mer än halva personalstyrkan på avdelningen, alla kvinnor.

Efter en allmän inledning om drömmar, om de stora drömforskningspionjärerna Freud och Jung och om drömmars förbisedda betydelse i vår västerländska kultur, berättade jag om Ullmans drömbearbetningsmetod i grupp.

Jag redogjorde för hur drömkurserna i Ljungskile är upplagda och min personliga erfarenhet av att delta i och försöka leda en drömgrupp.

Utöver dessa möten blev det också många informella diskussioner och många frågor som ställdes under dagarna efteråt. En anmälninglista med ytterligare information om drömgruppsarbete under rubriken "*Vad är drömmar bra för*" sattes upp för att se hur många som skulle vilja vara med i ett försök att bilda den veterligen första ullmanska drömgruppen i Ångermanland, kanske också den första i landet i sjukhusmiljö.

Åtta deltagare anmälde sig, men uppenbarligen fanns det flera intresserade som nog först ville höra av sina deltagande arbetskollager hur det hela förlöpte.

Början gjordes på förhösten 1995. Det första mötet ägnades helt åt en genomgång av Ullmans metodik med betoning av bl.a. "frihetsklausulen": ingen är tvingad att uppträda, drömmaren har rätt att avbryta processen när som helst och att det är drömmaren som skall lotsas fram till en förståelse av sin dröm med gruppens hjälp men utan ledande frågor och påprackade tolkningar.

Alla deltagarna hade i förväg fått ett blad med en koncentrerad översikt över Ullmans gruppmetod i några punkter som de uppmanades att läsa innan vi träffades. Uppenbarligen var detta en stor fördel eftersom alla därigenom var för-

beredda när genomgången gjordes. Dessutom var dessa blad ett stöd under de följande mötena. Deltagarna har påpekat att detta underlättat mycket och att de känt sig säkrare från början.

Intresset och förväntningarna från gruppen var inte att ta miste på. Det visade sig att redan de första drömgruppsmötena fungerade över förväntan. Det var lätt att få förståelse för nödvändiga avbrott och tillrättavisningar genom förankringen i den genomgång som gjorts och de utdelade bladen. Varje gång har deltagarna efter sammankomsternas slut varit lika imponerade och förvånade över hur många nya perspektiv som öppnar sig genom egna och andras drömmar. Gruppmedlemmarna har skilts åt med en speciell samhörighetskänsla och i en mycket positiv, ofta glad stämning.

De som inte deltagit i gruppen har haft många nyfikna frågor, - men sekretessen har begränsat möjligheterna att ge svar. Det finns bara ett sätt: att uppmuntra de intresserade att själva gå med i drömgruppen!

När verksamheten fortsätter hösten 1996 har två deltagare slutat sina tjänster på avdelningen och en har av andra skäl lämnat gruppen. De ersätts av två nya medlemmar från röntgen och en från sjukhusets ortopediklinik. Ryktet har nämligen börjar sprida sig om drömgruppen på röntgen! Ännu har ingen läkarkollega kommit med utan yrkeskategorierna är sjuksköterskor, undersköterskor och läkar-sekreterare.

En svårighet är att finna lämpliga tider för sammankomsterna med hänsyn till personalens jourer,

familjeengagemang, deltagande i andra kurser m. fl. aktiviteter. Det har visat sig lättast att samla gruppen efter arbetets slut vid 17-tiden vanliga vardagar. Mötena pågår i omkring två timmar och hålls i en avskild, ostörd lokal i sjukhusets översta våning, så att det blir en markant avkoppling från den vardagliga arbetsmiljön.

Det är, som antytts, ännu ovanligt att en drömgrupp bildas i sjukhusmiljö. Ett skäl är säkert att sysslandet med drömarbete enligt Ullmans principer hittills nästan enbart skett utanför sjukhusens vårdetablissemang. Det har bedrivits och bedrivs fortfarande främst av psykologer och psykoterapeuter med sin verksamhet förlagd utanför sjukhusmiljöerna. Finns det kanske också inom den traditionella sjukvården en viss skepsis och ett motstånd mot en metodik av detta slag, som bygger på att vanliga människor utan yrkesutbildning skall kunna tolka sina drömmar, låt vara med erfaren hjälp?

Kanske är det dock så att människor som arbetar inom vården genom sina dagliga kontakter med alla slags människor och människooöden har relativt lätt att tillägna sig och förstå tänkesättet i den här formen av drömarbete. Det handlar bland annat om respekt för andra människors integritet och de erfarenheter det ger att möta människor i kris.

I vår drömgrupp på Örnsköldsviks sjukhus möter jag en öppenhet och ett engagemang som är mycket inspirerande.

Jan W. Masher
röntgenöverläkare

OMVANDLINGSPROCESSEN I DRÖMMAR

Av Montague Ullman, M.D. Övers ÅH

“Jag ser drömmar som skapande och estetiska upplevelser (experiences) som i form av visuella metaforer visar hur våra förbindelser med och avskurenhet från världen ser ut för tillfället.”

Ur dream Appreciation, Vol 1 No 4, Autumn 1996, ursprungligen baserad på ett tal vid en konferens för vetenskapsmän (med J Krishnamurti och David Bohm) på Brockwood Park i oktober 1974. Den är en reviderad version av en artikel som ursprungligen publicerades i Revision, Vol 2, nr 2, 1979.

Jag kände mig dragen till omvandlingstemat som en följd av tre viktiga misslyckanden i mitt liv, som jag ursprungligen trodde berodde på mina egna misslyckanden men som hade att göra med vad jag nu tror är vetenskapens begränsningar.

Vi tar vår början i världen såsom mer eller mindre odifferentierade klumpar av protoplasma och vår uppgift tycks vara att utvecklas till mänskliga varelser med plats i ett komplext teknologiskt samhälle. Om vi växlar över till en metaforisk dimension, befinner vi oss ute på djupt vatten upp till våra kollektiva halsar när vi betraktar de problem vi som art står inför. För att rädda oss från att gå under famlar vi bara med vår högra hand efter stöd, för att få grepp om det vi tror är en räcka solida strukturer.

Det här är mästar-handen, den hand som gör att vi kan bemästra naturen, se världen som objektiv och hantera världen objektivt. Det är vetenskapens hand, så som vetenskapen har kommit att utövas. Det finns en medvetenhet om att det finns en vänsterhand, och då och då svävar den kring i vattnet. Den anses inte vara den högra handens like i styrka eller kraft; snarare betraktas den i ett något negataivt ljus. Den kallas för “sinister” (ondskefull, olycksgådande), och anses helt enkelt icke vara den högra handen. När vi bara använder högra handen uppnår vi bara ett differentierat tillstånd, men ett som aldrig får oss helt upp ur vattnet, utan vi fortsätter att kämpa mot de krafter som tenderar att dra oss neråt. Att använda båda händerna tillsammans på ett komplementärt sätt skulle emellertid inte bara få in oss i det differentierade tillståndet, utan också göra det möjligt för oss att tackla den verkligt viktiga frågan att kunna mötas på torra land för att fortsätta uppgiften att utforska och njuta av universum.

Slut på metaforen.

Att använda båda händerna för att komma upp ur vattnet kan fortfarande kallas för en vetenskap, antar jag, men det skulle skilja sig rätt mycket från den vetenskap vi känner. Den skulle gå ifrån sin upptagenhet av naturen som ett objekt att bemästra, till att intressera sig för vad det är som har bemästrats; och omvänt, för vad som har utelämnats, dvs de sensuella aspekterna av människan och naturen och vilket pris vi har fått betala för denna ensidighet i mänskliga termer. (villkor?)

Man har tagit upp denna dualitet på olika sätt, utöver den höger-vänster-hjärne-dikotomi som impliceras av själva metaforen - vetenskapens väg och mysticismens väg, kategoriserande och kontextuell informationsbehandling. Andra talar om objektiv kunskap jämförd med sinnlig kunskap, eller aktivt kontra receptivt förhållningssätt. Den terminologi som för mig är mest kongenial är lånad från Andras Angyal, en psykiater som borde vara mer känd än han är. Angyal karakteriserade de två kärntrenderna i den mänskliga organismen såsom strävan efter autonomi, dvs själv-organiserande, själv-främjande, själv-bestämmande tendenser, jämte strävan efter homonomi, varmed han avsåg behovet av att relatera till och uppleva sig vara en del av en större helhet.

Den objektiva vetenskapens metoder tycks ha utvecklats i en anknytning till den första tendensen, medan vår förmåga att älska och våra estetiska uttryck synes ha mer samband med den senare. Min poäng är att vetenskapen har ägnat för lite uppmärksamhet åt människans homonoma behov, och att det finns alldeles för få psykoanalytiker som kan plocka upp bitarna.

De tre områden där jag som tidigare nämnts misslyckats, är områden där den vetenskapliga metoden borde fungera, men där den enligt min erfarenhet inte når ända fram. Vid varje tillfälle upplever jag att misslyckandet kan spåras inte till den vetenskapliga metodens brister, utan till bristen på verk-samma komplementära grepp.

Brister

Misslyckande nr 1 är själva det psykiatriska fältet. Jag är psykiater till yrket. Det var en avgörande förändring i mitt liv när jag började inse att psykiatri inte var någon deltidsaffär, utan att dess utövande mer var en konst än en vetenskap, och att den som sådan krävde ett totalt engagemang, vars utövande-nivå inte kunde åtskiljas från utövarens livsstil.

Jag ska inte gå in på de bevis som stödjer detta, förutom att uppmärksamma er på flera begynnande trender i denna riktning, exv R.D: Laings strävan att skapa en hel miljö vid Kingsley Hall, Maxwell Jones i hans utvecklande av det terapeutiska samhället vid Dingleton Hospital i Skottland, och nu, hos de unga i USA, en rörelse som kallas radikal terapi.

Misslyckande nr 2 har att göra med den längsta framgångslösa uppvaktningen i historien - den nästan sekelgamla strävan från en handfull seriösa vetenskapsmän och lärde av alla slag, med intresse för psykiska fenomen, som friar till det vetenskapliga etablissemangets intresse och accepterande, så att romansen skulle kunna legitimeras och så småningom fullbordas.

När jag fortfarande gick på College upptäckte jag att män som William Crookes, William James, Charles Richet, Oliver Lodge och Henri Bergson, för att bara nämna ett fåtal, var allvarligt intresserade av vad som då kallades för psykisk forskning. Lägg därtill det faktum att jag under mitt experimenterande tillsammans med några medstudenter under en tvåårsperiod stötte på

vad jag uppfattade som märkliga och äkta paranormala fenomen, så har ni vad som för en ung person utgjorde ett oerhört dilemma.

Resultatet blev naturligtvis att jag kände mig tvingad att bygga en särskild psykisk skrubb för att härbärgera det speciella skelettet. Det är bara på senare år som jag, i ett förändrande vetenskapligt klimat, försiktigt har gläntat på dörren. Någon gång kanske man kan utveckla skelettet till en varelse av kött blod, som själv kan promenerar ut ur sin skrubb¹.

Det sista misslyckandet var länkat till den kanske allra djupaste insikten i mitt yrkesliv. Det var min insikt om att Freuds drömteori var fel. För att detta inte ska låta både oblygt och vanvördigt, vill jag skynda mig att tillägga att hans drömteori var en magnifik teori, rikt framlagd, och att den var den första som uppmärksammade drömmarnas terapeutiskt användbara drag. Som jag ser det, nalkades Freud, i sin beslutsamhet att bygga upp en vetenskaplig psykologi, på fel sätt. Det var som att försöka hämta upp en blandning av fast och flytande med sil. Mycket går förlorat på vägen. Olyckligtvis har själva det magnifika i Freuds verk kastat en lång förlamande skugga över ämnet i långt mer än 50 år, även om Jung och andra uppfångade något av essensens art, i det som undflydde Freuds behållare. Utan att gå in i detalj på en alternativ drömteori, låt mig betona att jag ser drömmar som skapande och estetiska upplevelser som i form av visuella metaforer avbildar hur vår förbindelse med och avskurenhet från världen för tillfället ser ut.

Implicera för att vidareutveckla

I någon tid hade jag lekt med idén att det vi upplevde som en dröm, hade en föregående historia i en händelse som låg bortom ordnande i tid och rum, och som föll över oss i något som närmade sig en ögonblicklig händelse vid kritiska ögonblick när vi övergår från en form av medvetande till en annan.

Drömtillståndets begynnelse är en sådan modal punkt.

Den svarta punkten till vänster i figuren ovan representerar denna händelse.

Den kan betraktas som en sorts svart hål i psyket, som innehåller en enorm mängd kondenserad informationsmassa. Eftersom den ligger helt och hållet utanför området för vår vanliga informationsprocessande förmåga, upplever vi den som utsäglig. Vi måste låta den bre ut sig, eller utveckla sig, och sedan ta hand om dess delar och inslag, ordnade så gott vi kan i tid och rum.

Det är dessa som är de visuella bilder som utgör drömmen så som den avbildas av de olika formerna i figuren ovan. Informationen är fortfarande starkt kondenserad, men mindre så än tidigare, och den breder ut sig inför oss.

Nästa omvandling äver rum när vi övergår till vaket tillstånd. Här försöker vi omvandla denna privata upplevelse till en offentlig dimension. Det kräver att vi utvecklar den information som ligger inbäddad i bilderna ännu längre, och att vi översätter den till ett offenkänt medium, nämligen språket. Det är här vi får problem, eftersom informationen går utöver vad som kan förmed-

¹ Den som är intresserad av en fullständig redogörelse för dessa erfarenheter, kan vända sig till Monte på (914) 693-0156.

las i en diskursiv dimension. Mycket av informationen är lättare att känna än att beskriva. Att ägna sig åt informationen på en känslonivå är därtill ett experiment i växande. Det svarta hålet innefattar i sig vår personliga expanderande universum, och vi gör både oss själva och universum orätt, när vi försöker reducera det till ett spel av instinkter.

Kommentarer från den framstående läkaren David Bohm har givit mig ett språk som passar denna process. Jag avser här hans begrepp succesiva omvandlingar som äger rum mellan en implicit eller dold, och en explicit eller känd realitetsordning. Det som är implicit i det ena skedet, blir explicit i nästa, genom en process av utvecklande, och det som är explicit i detta skede, kommer att vara implicit inför nästa.

Om vi låter drömmarna vara bara en illustration av en större grupp fenomen, obeaktade eller otillräckligt beaktade av den vetenskapliga forskningens nuvarande fokus, framträder följande fyra särdrag i dessa fenomen:

1. De är lättare att uppskatta/uppleva (appreciate) än att tolka. Psykiatrer borde gå kurser i Drömmupplevande snarare än i Drömtolkning.
2. De delar med de estetiska upplevelserna kvaliteten att transcendera tid och rum.
3. Deras specifika domän är bindväven mellan människorna, den underliggande matrixen i det mänskliga varandet, känslan av kontakt eller kontaktlöshet mellan människorna.
4. På ett eller annat sätt utgör de alla skapande gestaltningar av våra omedelbara gensvar på något nytt. Drömmar förser oss med kanske den mest välbekanta upplevelsen av detta, genom deras sätt att stuva om lämpliga bilder ur vårt vardagsliv för att ge uttryck åt subjektiva upplevelser.

Vad är det för instans som förser oss med denna outtömliga källa till osvikligt träffsäkra visuella metaforer? Jag tror inte att vi ärligen vet svaret på den frågan, men jag vet hur lätt det är att släta över vår okunnighet genom att tillskriva hela verksamheten till någon reifierad inre demon, känd under namn som Primärprocessen, Det Omedvetna, eller helt enkelt Detet, Id.

Kanske en fråga dessförinnan borde gälla vad det är för sorts process som arbetar med att välja ut och organisera de visuella bilder som vi använder för att bygga upp vårt drömmetvetande med?

Om vi ser enkelt på processen, så saknar den anslutning till någon särskild metapsykologisk teori. Vi tycks vara indragna i en rätt förbryllande process. Vi tycks kunna sammanföra en utvald räckta av bitar och inslag ur vår tidigare historia, och sedan kunna arrangera om dessa data på ett sätt som inte har någon relation till deras ursprungliga referensram i tid och rum, men som gör det möjligt för dem att tämligen precist, dramatiskt och effektivt uttrycka det speciella sampel av känslor som mobiliserats av olösta livslägen i nuet.

Nivån och omfattningen på den kreativitet som visar sig på det här sättet kan inte förstås som om den ägde sin källa enbart inom individen. Det måste förstås som en funktion av individen och samhället. Drömmen kommer till därför att var och en av oss, i vårt intresse av att nå fram till denna känsla av enhet, har kalibrerat in våra psyken till en utsökt sensitiv våglängd, som har förmågan att länka förflutna och aktuella dissonanser i våra liv och att registrera varje möjlig känsla, från passion till fördom. Världen livnär och fyller på våra skapande safter i det oändliga, även om de för vissa av oss bara kommer till uttryck nattetid, och för oss alla är långt mer urskiljande ärliga på natten.

Drömmar och social verklighet

Den sociala verkligheten ger viktiga bidrag till våra drömmar. Den förser oss med de mycket speciella sorterna av byggstenar som vi behöver för att kunna fånga och ge uttryck åt den ena eller andra aspekten av vårt subjektiva liv. När man stannar upp och tänker på det, ser man vilken hög nivå av skapande och organisationsförmåga som behövs för att logga in sig på vår inre dator och därifrån få fram just de bitar som behövs för att lösa vårt pussel, och sedan arrangera om dem på ett sätt som blir meningsfullt som en sorts känslomässig mall, som belyser en problematisk aspekt i våra omedelbara upplevelser i nuet.

När vi har komit så här långt, måste vi nästan medge att de krafter som våra drömjag släpper fram går långt utöver våra vakna förmågors omfattning. Jämförelsen är naturligtvis orättvis, eftersom var och en är överlägsen inom sitt område. Den ena är inte bättre än den andra; Var och en utgör ett kraftfullt sätt att greppa om olika aspekter av vårt varande.

Vårt problem är att vi har ägnat den ena mycket mer uppmärksamhet än den andra. Detta sätt att se på våra drömmar tyder på att vi är förmögna både att se tämligen djupt in i verklighetens ansikte, och att se återspeglat i detta ansikte de mest subtila och genomskärande dragen i våra personliga, begränsade, sig-själv-nog varande autonoma själv, för att bättre kunna knyta an till och vara en del av den större helheten.

Någon sa en gång att vi kan betrakta våra ögon som något naturen skapat för att kunna se sig själv. På liknande sätt kan vi betrakta våra drömmar som de instrument som gör det möjligt för en given samhällsordning att se sig själv, tillsammans med sina förvrängningar, så som de omedvetet återspeglas i en av dess egna skapelser. Vi har i våra händer ett redskap för såväl personlig som samhällelig omvandling.

Den information som vi har tillgång till i våra drömmar, kan, om vi identifierar den och arbetar med den, ge självet oerhört kraftfulla redskap för att förändra såväl oss själva som samhället. Varje system, inklusive ett givet personlighetssystem, blir mer än det uppfattar sig själv vara, när dessa sambandskanaler till en större verklighet avtäcks genom arbete med drömmar.

DRÖMGRUPPSEMINARIUM I FORTUNA MED WENDY PANNIER

Så glittrande var aldrig vattnet som i denna sommar med dess värme! Plötsligt drabbad av en sjukdom i våras och tvingad till en fartminskning och eftersinring under många långa veckor upplevde jag starkare än eljest den mängd liv-givande krafter som finns - inte minst i drömmar.

Drömseminariet i Fortuna vid Öresund kunde äga rum i augusti som planerat och som alltid gav drömarbetets äkta gemenskap en djupare resonans till de närliggande glädjeämnen - mat, prat, sol, bad.

Jag har haft en tät och rolig brev- och faxkontakt med Wendy Pannier alltsedan hon ställde upp när Monte i fjol sagt definitivt nej till att uppleva drömmar på Bali. Wendy har visat sig vara en pärla att samarbeta med. Hon hör till de lite yngre av lärjungarna kring Monte i USA. Särskilt på senare tid har hon med stor energi ägnat sig åt drömarbete, ofta utan betalning. Hon håller föredrag och leder även drömgrupper med människor drabbade av besked om cancer bl. a. Liksom jag själv är hon övertygad om den läkande funktionen

hos drömmen även vid kroppsliga sjukdomar Wendy har nu åtagit sig att ge ut Dream Appreciation, Montes Newsletter, vilket ju är ett strålande påfund. Jag måste säga att jag beundrar Wendys talang att uttrycka sig klart och ledigt - i det kan jag t.o.m. likna henne ibland vid mästaren Monte!

Wendy tillbringade en vecka i Skåne, och förutom utflykter och planering - även för Baliseminarier efter påsk -98 - hann vi byta många insikter. Seminariet varade från fredag till söndag lunch. Monte hade vi med - han fanns på ett videoband som Wendy spelat in och tagit med sig. Det kändes fint. Vi blev inte så stor grupp, men en ganska lagom ändå. Tre drömgruppsmedlemmar deltog. Enda icke svensktalande var Wendy,- de intresserade utanför Sverige anmälde förhinder tyvärr. Wendy har i sista Dream Appreciation (Vol.2 No 3) skrivit ett stycke om vårt internationella seminarium: "Working with dreams - the universal language". Det gemensamma språket.

Ingegerd B Hansson

Påminnelse -!

◇ *Drömhelgen 21-22 mars 1998*

◇ *Årsmötet 21 mars kl 14, Graninge Stiftsgård*

Dream work
Amid the art and culture of Bali
April 15 - 26, 1998

Bali -- a tropical paradise . . . an island of art and culture . . . a place where spirits are said to come out and play in the moonlight . . . a place to dream . . .

Dr. Ingegerd Hansson of Hudiksvall, Sweden, who has worked with Dr. Montague Ullman for many years, is planning an International Dream Group seminar in Bali April 15-26. In addition to daily dream group sessions using Monte's process, the seminar will feature taped interviews with Monte. Numerous excursions and cultural activities are included. Dr. Hansson is one of the organizers of the Dream Group Forum, an association in Sweden dedicated to spreading dream work and training leaders in Monte's group process.

The fee for the dream work, cultural activities and hotel accommodations is \$1,650 and includes:

- 12 nights (double occupancy) at a first class hotel with breakfast included
- Welcome at the airport and taxi to the hotel Palmgarden in Sanur
- Welcome dinner first evening with Balinese dance performance
- One-day excursion around the island to see some of its many beautiful and interesting sites; includes lunch, entrance fees and a barong dance theater presentation
- Short excursions to see artists at work
- There will be other surprises as well!

We will have a Balinese guide all the time to help us with history and practical matters. A competent and reliable person in his own right, he belongs to the family of a former king.

For more information call or fax Dr. Ingegerd Hansson at +46-650-13188 or Wendy Pannier c/o *Dream Appreciation*. Space is limited, so please confirm your participation as soon as possible.

-15 dec.: Anmälan avg. in senast, kr. 400:- (Fås ej åter)	} till pg 553558-8, I. Hansson
15 jan.: Delbetaln. 4000 kr	
1 mars: Slutbetalning 8000 kr	
Avgift för medresande 5.600 kr (delat rum + kulturarr.)	
Enkelrumstillägg 2.800 kr. - Flygresan kostar från c:a 7000 kr.	

Come dream with us in Bali!

